

saaledes, at naar man bebyrdede Staten med store, faste Udgifter udover dette Normalbudget, om jeg maa bruge dette Udtryk i Ordets videre Forstand, maatte man samtidig være beredt til at anvise de dertil svarende Indtægter. Det ærede Medlem fra Æbeltoft havde det naturlige — hvordan skal jeg benævne det — Kald her i Tinget at pege herpaa, da netop han stod som Finansminister i Foraaret 1912 og netop ved eneste Behandling af Fællesudvalgets Indstillinger om Skattelovforslagene den 4. Juni 1912 sagde, at derved havde man sikret en Balance i vor Stats-husholdning i Fremtiden, saafremt vi vilde føre en forstandig Husholdning og sætte Tæring efter Næring. Han kommer tilbage til det senere hen i samme Tale, hvor han taler om, at efter at vi har gennemgaaet en Periode, hvor vi i saa høj Grad har forøget vor Statsgæld, og hvor det i det hele har vist sig, at vi ikke i den Grad, som vi burde, har sat Tæring efter Næring, er det rigtigt, at vi bør berede os paa en Periode, hvor Piben faar en noget anden Lyd. Og det er da det, man maa ønske, at denne Lyd, denne Musik nu vil lyde fra samtlige Instrumenter i Lovgivningsmagtens Orkester, og da er det naturligt, at man først og fremmest, som det ærede Medlem fra Æbeltoft pegede paa, forlanger af den ansvarlige Regering, at den giver et bindende Program i Henseende til, hvorledes saadanne Udgifter skal dækkes. Det har jo føjet sig saa, formodentlig ved et eller andet Tilfælde, at naar det radikale Partis Mænd var ved Roret, var man kommet til det Standpunkt, hvor man laante Penge, og saa senere hen skulde de andre Partier, naar de kom til Roret, tage det Odium at skaffe Dækningsmidler. Nu vilde det maaske være rigtigere, om Byrderne og Behagelighederne blev fordelt paa en mere ligelig Maade mellem de forskellige Regeringsperioder. Derfor synes jeg, det er saa naturligt, at Regeringen tager den Konsekvens af sit Statslaan, at den nu straks lader os vide, hvorledes den har tænkt sig, at de faste Udgifter, der derved skabes, normalt skal blive dækket.

Finansministeren (Brandes). Det Lovforslag, vi behandler, falder i to Dele, nemlig et Forslag om et Statslaan paa 50 Mill. Kr. for sig og dernæst Forslaget om, at Staten i hvert af de to paafølgende Finansaar skal sælge Statsobligationer til et Beløb af 5 Mill. Kr. Maaske det er rigtigst, at jeg først siger nogle Ord om den sidste

Del af Lovforslaget. Denne Del er ogsaa blevet berørt af den ærede første Taler. Det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) havde ikke stærke Indvendinger at rette imod disse 5 Millioner Kroners Optagelse paa Finanslovsforslaget og for deres mulige Optagelse paa det næste Finanslovsforslag. Det ærede Medlem indrømmede, at det kunde være rigtigt, at Finansministeriet allerede nu havde sluttet Aftale om Af-tagelse af disse 5 Mill. Kr. Det ærede Medlem fandt delvis denne Sum af 5 Mill. Kr. for stor og sammenlignede den med de 3 Mill. Kr., der har været opførte i de 3 sidste Aar paa lignende Vis. Det ærede Medlem sagde, at der da havde været et Forhold mellem, hvad der afdroges paa Statsgælden, og det Beløb, hvortil man solgte Statsobligationer. Derom maa jeg sige, at hvis der nu optages 5 Mill. Kr. paa Finanslovene som fremkommende ved Salg af Obligationer, og hvis det her foreslaaede Statslaan vedtages, vil Forholdet blive dette, at der bliver et Afdrag paa Statsgælden af $4\frac{3}{4}$ Mill. Kr. omtrent, og der vil da ikke være stor Forskel paa det Beløb og de 5 Millioner, som her foreslaas afsat ved Udstedelse af nye Statsobligationer.

Det ærede Medlem nævnedes, at der paa det nu forelagte Finanslovsforslag desuden var en Udgift til Reservefondens Forøgelse paa 2,100,000 Kr., og udtalte baade i sin Finanslovtale og i Dag, at dette Beløb nok kunde gøre det forsvarligt, at der solgtes for 5 Mill. Kr. Statsobligationer. Jeg maa sige om dette Beløb, som altsaa er en Forøgelse af Formuen, at det paa en uheldig Maade, mener jeg, minder om, at det ærede Medlem fik sin Lov om det overordentlige Tilskud til Reservefonden gennemført i 1912, thi der kan jo ikke være megen Mening i, at man paa næste Aars Finanslov afsætter til Reservefonden 2,100,000 Kr. — Loven byder det, og man maa altsaa følge den — samtidig med, at det viser sig, at en ekstraordinær Situation som den foreliggende gør, at alle Reservefondens Midler inddrages i Kassebeholdningen, og at det af Rigsdagen ogsaa er vedtaget, at Finansministeren har Raadighed derover. Hvis man vilde vælge den Vej, som altsaa er anvist ved Loven om Reservefondens Midler, er der intet til Hinder for, at Reservefondens Midler opbruges i indeværende Finansaar til overordentlige Udgifter, og saa stod man ganske sikkert tilbage med 2,100,000 Kr. til næste Finansaar, men den Maade, hvorpaa disse Penge frembringes ved en